

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kirkens Gienmæle mod Professor Theologiæ Dr. H. N. Clausen

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 7. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1825_413A-txt-shoot-idm431/facsimile.pdf (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Vi vil beseaa sig først lade Prof. Clausen construere sin protestantiske Kirke i Luften efter Behag, og derpaa sammenligne denne hans Tanke- Skjæbne med den virkelige Jesu Christi Kirke paa Jorden, hvorved det vil blive soleklart, at hverken er Christi Kirke bygget efter Prof. Clausens Tegning, ikke heller kan den, uden i Bund og Grund at nedrive: tilintetgjøre sig selv, ansee Prof.'s Tegning som det Ideal, den skal stræbe at nærme sig: at vinde Lighed med. Naar det er sket, da har den Christelige Kirke og Prof. Clausen ei mere med hinanden at sige, med mindre han vil forsøge den aaben Feide; thi naar kun hele Menigheden veed, at Prof. Clausens Christus er en aldeles lustig, dovstum, magtesløs, upefentlig Person, som gjør sit Bedste ved det ingen Ting at gjøre, ved at lade Prof. Clausen, og hvem der vil, i sit Navn troe og lære og gjøre Alt hvad de sets vil, altsaa total og væsenlig forskellig fra Kirkens Christus, som er en baade himmelsk og jordisk, guddemmelig og menneskelig, almægtig, i aandelig Kraftnærværende, med Faderen, sig selv og Menigheden aldeles enig Person, der selv, ved sin Haand og sit Ord, vil gjøre sin Faders Gienning i og ved sine Troende; naar Menigheden blot veed det, da overlader Kirken det roligt til Enhvers egen Skionsfærd, hvilken Christus de vil tilbede: Ham der har gjort store og forunderlige Ting i sin Kirke, saa den er blevet med Verden navnkundig til Jorderigs Ender, eller ham, der aldrig har gjort Andet end modsagt Kirkens Christus, og stræbt,

skiondt altid forgiæves, at forsyre Hans Værelse og afspæde Hans Virksomhed.

Navnet Kirke, dermed begynder Prof., betyde overhovedet et Samfund til at fremme almindelig Religiositet.

Vi vil ikke tvistes med Prof. om den curieuse Materie, hvad Navnet Kirke over Hovedet betyder, men er det hans Mening, at Ordet Kirke er kommet til os som Navn paa ethvert Samfund til at fremme almindelig Religiositet, da tager han mærkelig fejl, thi det veed enhver, der ei er aldeles fremmed i Kirke-Historien, at man ikke kalder Munkes- Ordenerne Kirker, skiondt de unægtelig var egne Samfund til at udbede almindelig Religiositet. Dog, for ei paa mindste Naade at voide Dødsrid til ingen Nytte, vil vi lade Prof. tænke sig ved Kirke overhovedet hvad han vil, naar han kun indrømmer os, at den Christelige Kirke (Ecclesia Christiana) er et Troes-Samfund, med en Troes-Bekjendelse, som den foreslægger alle dem, der vil indlemmes i den, indlemmer dem kun ved Daaben og Nadveren i sig, naar de tilegne sig Bekjendelsen, og anser dem som Irsalsbørn, naar de siden vrage Troen eller væge sig ved Bekjendelsen, erklærer dem for falske Christne: Kættere, hvis de, vitterlig afvigende fra Bekjendelsen, haardnakket paafaaet Ret til sigesuldt at hedde Christne. Vil Prof. derimod ei engang indrømme det, men haardnakket paafaaet, at hans protestantiske Kirke, hans kirkelige Luft-Castel, hvor man kan troe hvad man vil, eller hvor Troes-Bekjendelsen selv

